

süddamest läbbi: lessest ja temma lambist ma leidsin head ellu öppetust, mis igga riistiumimesele tarivis lähhäb tähhele panna ja allati meles piddada! —

Seeb se nüüd en, armas luggija! mispärrast minnagi sedda luggu ollen üllespannud: tahhaksin, et sa mitte üksj luggededes aega ei wida, waid et ka saaksid jädawat ellu öppetust! Vanne enne kui eddasü loed silmapilguks kalendri förvale ja mötple järel, mis ja kui Rona fare lessest wöikid öppida! —

Tahhan so mötted pari sõnnaga tele juhhatada: Eks maiasm olle sure merre sarnane ja igga-üks innimenne nagu laewakenne laenete peal? Eks meie püa taewa rigi rahhu ja önnistust, otsekui laewad püanrad saddamasse, kus ööd egga päwa ennam hukkatus polle farta? — Eks Pühha kirri ütle ka: Teie walgu paistku inimiste ees! ja jälle: pimme ei wöi pimmedale teed juhhatada! — Mötple nattukesse järele, ehk siis leiad omma ellust mönda, kus lekk naene sulle märgiks wöib olla. Vata eneese peale! olled ehk issa, olled emma laste keskel: kas kannid hoolt, et Jumimala töe sõnna lambike so kojas allati pölleb? kas wöid Taveti lauluga (119, 105) kita: Sõnu sõnna on mo jallale lambiks ja walgu sekts mo jalgte peal! — ? So poejad, tütreid en ülleskaswanuid ja peawad sõnu jurest wäljamüinemata, et isse maiasmaas omma pead toidakid; agga maiasmaas on kurjad kiustatused nagu

sallajad faljud; seal wöib pea hukkatus ihhule ja hingele tulla, fest maiimas otsekui merre peal ei ole termiidest yudu. Kui nüüd lapsed emale ärrasähwad, kas nende issa-kojas sedda aktuat on ollemas, kust neile ellu walgu nende tede peale wälja paisatab, mis pimmedaski öiget teed näitab ja otje hingamisse ja rahhu paika juhhatab? Küüsime selgemalt: kas lapsed sõnu jurest ärraminnies sawad eunestega wöitma Jeesusse Kristusse armastust, mis Jumimala sõnna läbbi pöllema süütsid? Wöi kas sa olled wibinud, lampi akna peal pöllema panua, ehk olled sellesta neitsi kombel unustanud ölli murretseda, nönda et lambid ei wöi pölseda? — Sul on mittu hinge, kedda emmam armastad, kui muud asju mis sul sün istsmas on, — agga mötple nüüd, pärrast on üks ehk kaks nende seast, pärrast on nemmadi köik omnia uösu laewaga eksitusse faljude peale hukka läiuid, ja sõnu olid süassune! —

Ja sõnu perreneebs ehk perrenaene, kuida kan nad hoolt emma perre hingedede eest? Kas sõnu kojas on Jumimala sõnna walguist leida, mis hinged walguistab? ja kui kegi neist eksib, kas töe ja armastusse walgu paistab aktast eksijale, et tedda aitaks ja sadaks taggasi Õmisteegia jure? — Ja meie köik, kes tahhame riistiumimesed olla töe, mitte üksj ünume pelest, kas oleme walguistamiseks köige omma ligginestele? Apostel ütleb jo